

ROBERTO SANTIAGO

Illustraties Enrique Lorenzo

DOELTRAPPERS

ZEVEN KEER IN
EIGEN
DOEL

'EEN MEGAVETTE TIP!' – PANNA!

DOELTRAPPERS

ZEVEN KEER IN EIGEN DOEL

ROBERTO SANTIAGO
met illustraties van Enrique Lorenzo

1

Mijn hart ging zo tekeer dat het voelde alsof het elk moment uit elkaar kon knallen.

Ik had nog nooit van mijn leven zo hard gerend, zelfs niet als ik van grote afstand de bal kreeg toegespeeld en de verdedigers achter me moest laten om eerder dan de keeper bij de bal te zijn.

Ik was al zo lang aan het rennen dat ik niet eens meer wist wanneer we begonnen waren.

Mijn voeten deden pijn en ik voelde mijn longen branden.

Maar ik kon niet stoppen.

Rennen, rennen, rennen.

Ik keek achterom en daar was ze. Ze haalde me bijna in.

Haar hoofd was knalrood, ze ademde heel zwaar, ze zweette verschrikkelijk en haar haren stonden alle kanten op, maar dat kon haar op dit moment helemaal niks schelen.

Als ze iets in het hoofd had, kon niemand haar daarvan afbrengen.

‘Schiet op, Francisco, niet stoppen!’ riep mijn moeder naar mij.

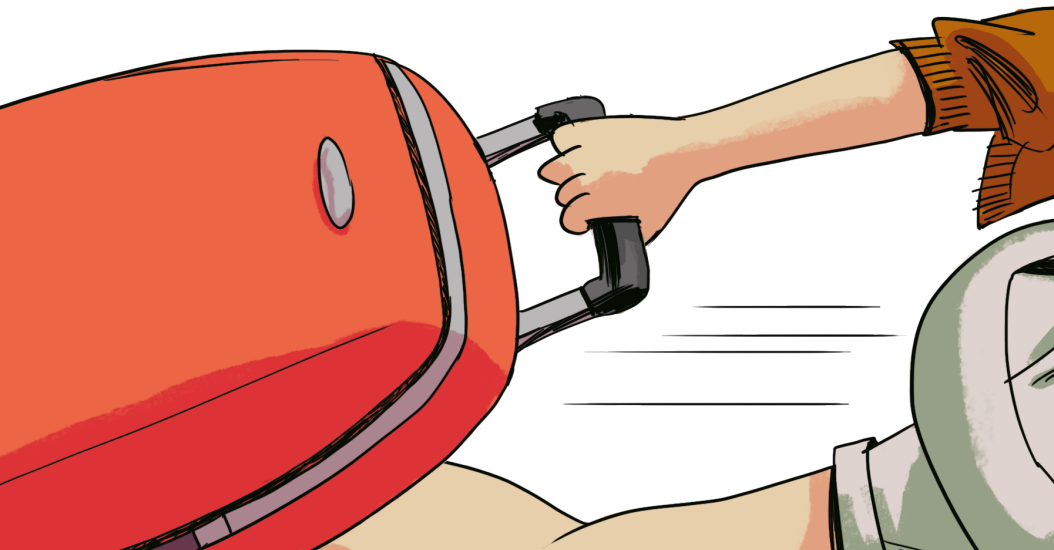
Ik keek haar heel even aan terwijl ik door bleef rennen.

Ik had haar nog nooit zo gezien.

Ze had een kop als een boei van de inspanning, maar ze ging door.

Moeders kunnen ook rennen.

Maar ik wist niet dat de mijne zo hard kon.

Ik versnelde, mijn moeder rende nu naast mij. Ze rende alsof de wereld verging.

Ze haalde me in.

'Kom op, Francisco, we komen te laat!'

De mensen gingen voor ons opzij, sommigen schrokken en riepen naar ons dat we moesten uitkijken en dat we rustiger aan moesten doen.

We botsten bijna tegen een mevrouw met een boodschappenkarretje. De vrouw trok het op het laatste moment weg toen mijn moeder kwam langserend.

Ik sprong opzij om de kar te ontwijken, maar mijn voet bleef haken achter een van de wielen. Ik struikelde en viel bijna op de grond, maar mijn moeder pakte me snel vast.

‘Sorry, mevrouw!’ riep mijn moeder.

En we renden door.

Ik keek omhoog en zag een enorme klok aan de gevel van het gebouw waar we op afrenden. Het was al bijna negen uur.

We gingen het niet halen.

Een groep kleuters die hand in hand in een rij liepen, nam voor ons de hele stoep in beslag.

We konden er onmogelijk langs.

We sprongen van de stoep en renden de straat over. Een taxichauffeur floot naar ons.

‘Bent u niet goed wijs, mevrouw?’ riep de taxichauffeur. ‘U kunt niet zomaar blindelings de straat oversteken!’

Mijn moeder draaide zich om en ik dacht dat ze haar excuses ging aanbieden, maar in plaats daarvan hief ze haar hand op en zei: ‘Had je maar geen taxichauffeur moeten worden!’

Ze trok mij achter zich aan en rende weer door.

‘Kom op, kom op!’ riep ze.

De taxichauffeur toeterde een paar keer en riep allerlei boze scheldwoorden naar ons. Ik durfde me niet meer om te draaien.

We kwamen bij een zebrapad. Op de klok aan de gevel was het nu twee minuten voor negen.

Het verkeerslicht stond op rood.

Mijn moeder stond ineens stil en hield me met haar hand tegen mijn borst tegen.

Er was nergens een auto te bekennen, maar mijn

moeder liet me niet oversteken.

‘Wat is er?’ vroeg ik. ‘We mogen wel dwars de straat oversteken, maar we mogen niet door rood lopen terwijl er helemaal niemand aan komt?’

‘Je moet de regels volgen en op de verkeerslichten wachten, Francisco,’ antwoordde ze bloedserieus.

‘Maar er komt helemaal niemand aan!’ zei ik nogmaals.

‘Verkeerslichten zijn heilig,’ antwoordde mijn moeder. ‘Als zoon van een politieagent zou je dat toch moeten begrijpen. Het is een van de beste uitvindingen ooit, dat je het maar even weet.’

‘Goed,’ zei ik.

En dus bleven we stilstaan, nahijgend van het harde rennen, en wachtten we tot het verkeerslicht op groen sprong terwijl er geen enkele auto voorbijkwam.

Ik telde ongeduldig de pieptootjes van het verkeerslicht: één, twee, drie, vier, piep-piep, piep-piep, piep-piep...

Toen ik bij dertien was veranderde het verkeerslicht eindelijk van kleur en begonnen we opnieuw keihard te rennen.

Eén over negen.

Te laat.

Eindelijk waren we bij het busstation. Het was gigantisch groot en stampvol met mensen, maar wij bleven gewoon doorrennen.

Een buitenlandse familie met om zich heen een hele berg bagage keek ons boos aan omdat we bijna hun stapel koffers omvergooiden. Ze zeiden iets wat ik niet kon verstaan.

We renden de roltrappen af.

Mijn moeder duwde iedereen opzij en riep tegelijkertijd sorry.

Ze moest tegen heel veel mensen sorry zeggen.

Uiteindelijk kwamen we op de begane grond, waar de bussen geparkeerd stonden. Het lawaai van al die ron-

kende motoren was oorverdovend en we konden elkaar bijna niet verstaan.

Ze riep naar me: 'Je hebt toch wel gekeken bij welke halte we moeten zijn?'

'Ik heb echt geen idee,' antwoordde ik. 'Het enige wat ik heb gedaan, is achter jou aan rennen!'

Er stonden tientallen bussen.

Welke moesten we nu hebben?

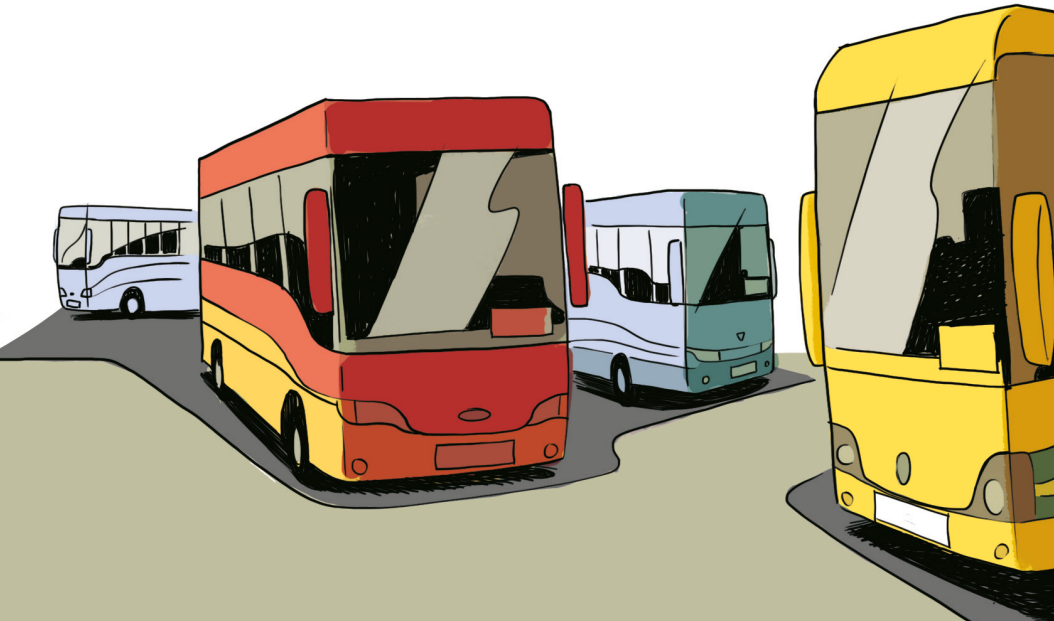
Hij was vast al vertrokken: de bus zou om negen uur vertrekken en het was inmiddels één minuut en twintig seconden over negen.

Mijn moeder pakte haar mobiel en ondertussen zochten we wanhopig verder.

Ik keek naar de bestemmingen op de bussen.

Murcia, Valencia, Salamanca, Ciudad Real...

Maar waar was die van ons?

‘Ze nemen niet op,’ zei mijn moeder, en ze stopte haar mobiel weer weg.

We bleven wanhopig naar onze bus zoeken.

Het was inmiddels twee minuten over negen.

Onze bus was vast al vertrokken.

We bleven stilstaan.

Maar ineens hoorde ik een bekende stem achter me.

‘Platvoet, schiet eens op, joh!’

Yes!

Het was Charlie!

En hij was met Tomeo en Ernst en alle anderen.

Ze zaten al in de bus, en wenkten ons.

‘Kom op, we gaan vertrekken!’ zei Charlie.

Mijn moeder en ik trokken nog één sprintje naar de deur van de bus.

De buschauffeur keek ons een beetje boos aan.

‘Sorry. Deze knul had zich verslapen,’ zei mijn moeder.

Een dikke vette leugen.

Zij was degene die zich verslapen had.

Ik had bijna niet geslapen.

Ik was zo zenuwachtig voor de reis dat ik geen oog dicht had gedaan.

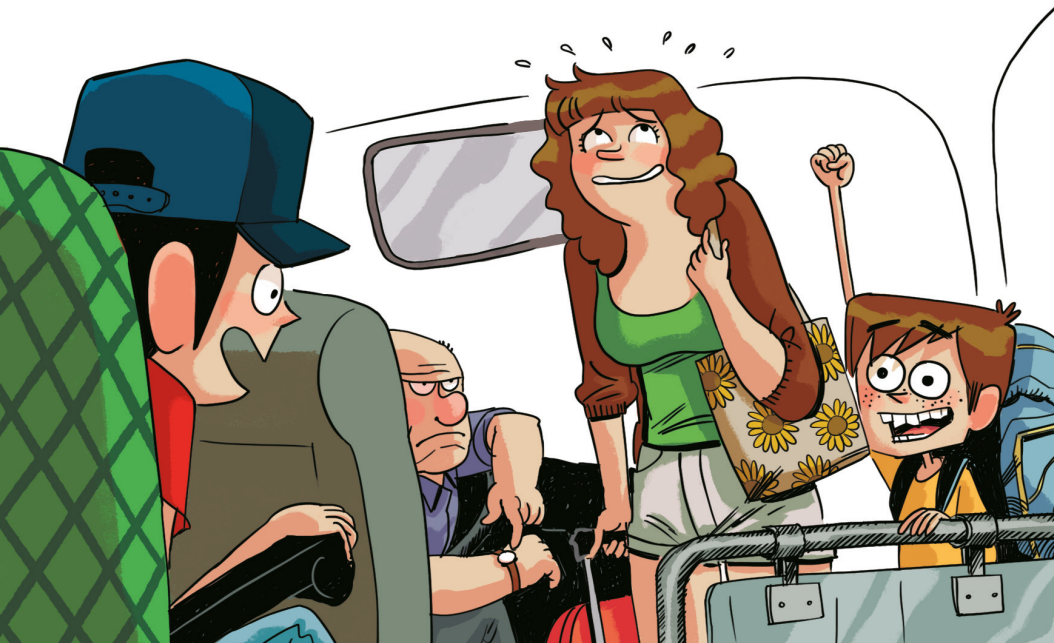
Eindelijk zaten we in de bus.

Onze trainers, Felipe en Alicia, waren blij dat we er waren.

‘We dachten al dat jullie niet meer zouden komen,’ zei Alicia.

‘We zijn zo laat omdat Francisco zich verslapen had,’ hield mijn moeder vol.

Het kon mij niet meer schelen wat ze zei.
We waren op tijd.
Het team was compleet.
En we gingen op reis.
Ik keek naar Helena, die achter in de bus zat, helemaal op de achterste rij.
En ik glimlachte verlegen naar haar.
De bus kon eindelijk vertrekken.
We gingen naar een plek waar ik nog nooit eerder was geweest.
Een bijzondere plek.
De stad met de meeste wolkenkrabbers per inwoner in heel Europa.
Ik keek naar de bestemming op het bordje voor in de bus.
En ik las: Benidorm.

2

Mijn naam is Francisco García Casas en ik ga meedoen aan een jeugdvoetbaltoernooi in Benidorm.

De meesten van mijn teamgenoten noemen me Platvoet. In het begin vond ik dat niet zo leuk, maar nu kan het me niks meer schelen. Het is maar een bijnaam.

Voor wie het niet weet, mijn team bestaat uit Charlie (de keeper), Ernst, Tomeo, Marilyn (de aanvoerder), Toni, Helena, Anita, Acht en ik.

We zijn niet heel goed, maar wij hebben iets wat andere teams niet hebben: wij hebben een geheim pact.

Het pact van de Doeltrappers.

Wij zijn schoolvoetbalteam Soto Alto.

En ons clublied gaat zo:

Soto Alto, bakermat van kampioenen.
Soto Alto, club met een passie.
Vanaf de vroegste kindertijd
tot in de puberteit,
Soto Alto zit in onze harten
en is onze emoties aan het tarten.
Het maakt niet uit waar je bent,
vergeet niet dat:
Soto Alto zit in je hart.
Soto Alto gaat winnen,
la-la-la,
Soto Alto gaat winnen,
la-la-la!

‘Wat vinden jullie ervan?’ vroeg de vader van Charlie toen hij klaar was met zingen.

Iedereen bleef stil.

De vader van Charlie stond in het gangpad van de bus. Blijkbaar had hij het clublied zelf geschreven.

Ik keek naar Charlie, die was weggedoken achter de stoelen en niet op durfde te kijken. Hij schaamde zich rot en ik zag hem denken: Ik wou dat ik onzichtbaar was.

‘Niet slecht,’ zei Felipe.

‘Het is heel... bijzonder,’ zei Alicia.

‘Als jullie willen, kunnen we het wel met z’n allen zingen,’ zei de vader van Charlie.

‘Nou, het lijkt me niet nodig om met z’n allen te gaan

zingen,' zei mijn moeder. 'Misschien kun je het beter eerst helemaal afmaken, en dan kijken we nog wel.'

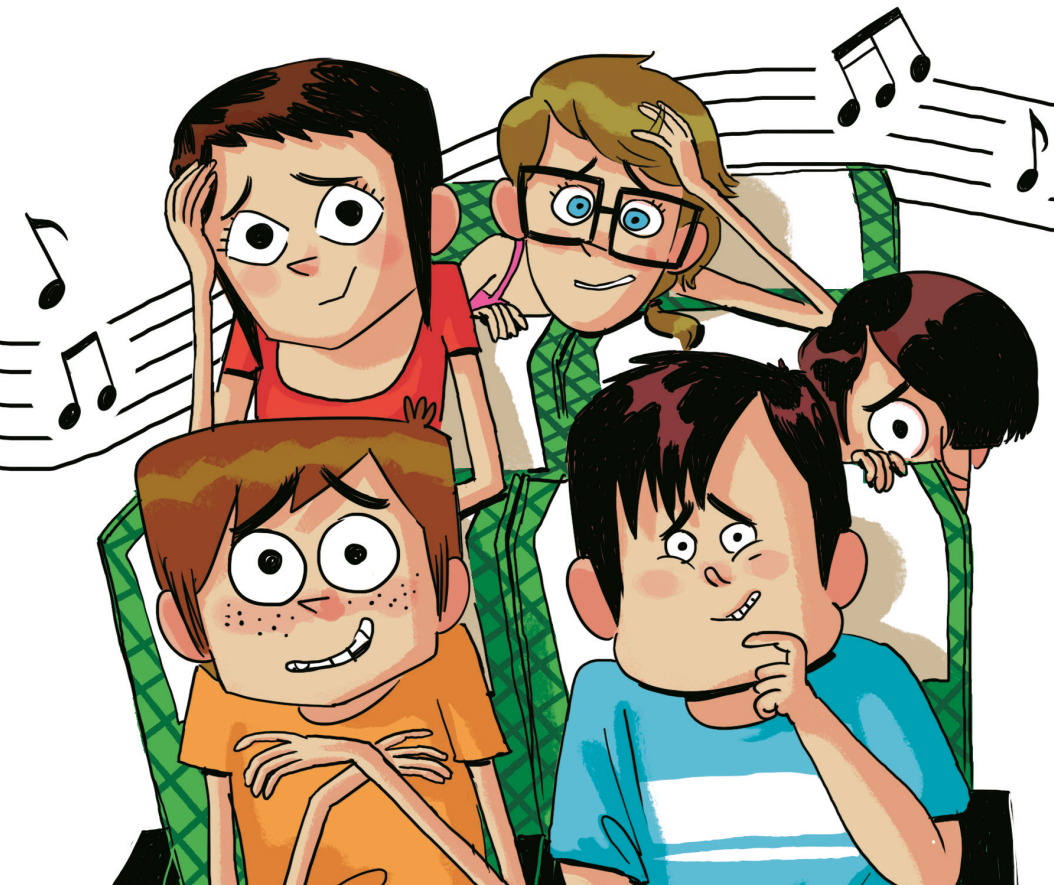
'Maar het is al helemaal af,' antwoordde de vader van Charlie.

'Oké dan, Quique, maar je moet niet zo veel van die kinderen vragen, ze zijn moe van de busreis en ze hebben misschien wel helemaal geen zin om te zingen,' zei mijn moeder.

'Dame, ze kunnen helemaal nog niet moe zijn van de reis, want we zijn pas vijf minuten geleden vertrokken.'

Mijn moeder keek naar Quique, dat is dus de vader van Charlie, en zei: 'Kletskoek.'

En daarmee was de discussie gesloten.

Als mijn moeder 'kletsboek' zegt, wil dat zeggen dat het gesprek afgelopen is.

Eerlijk gezegd was het een verschrikkelijk lied. Eigenlijk was het zo belachelijk dat we geen van allen wisten wat we moesten zeggen. Op ieder ander moment waren we allemaal in lachen uitgebarsten, of zouden we propjes papier naar Charlies vader gegooid hebben terwijl we hem uitjoelden.

Maar vandaag niet.

Vandaag was de vader van Charlie onze held.

Hij kon doen wat-ie maar wilde.

Een verschrikkelijk clublied zingen, of nog erger.

Wij zouden er helemaal niets van zeggen.

De reden daarvoor was heel simpel: de hele reis naar het voetbaltoernooi was door hem georganiseerd.

Ik geloof dat ik het al verteld heb, maar ik zal het nog maar eens herhalen voor het geval dat iemand het nog niet begrepen had: we zaten in de bus op weg naar Benidorm om mee te doen aan een voetbaltoernooi.

Het was de allereerste keer dat een team van Soto Alto meedeed aan een toernooi!

Tijdens het schooljaar speelden we in de Jeugdcompetitie, maar dat was heel anders, want dan speelden we gewoon tegen teams uit de omgeving.

Het toernooi in Benidorm was een écht toernooi.

We zouden tegen de beste jeugdteams ter wereld spelen.

Toen we de laatste wedstrijd van de competitie wonnen en niet degradeerden, was de vader van Charlie zo blij dat hij beloofde dat hij ons allemaal een heel groot cadeau zou geven, een cadeau dat we nooit zouden vergeten.

Het cadeau was dat hij ons had ingeschreven voor het Internationale Kinder- en Jeugdvoetbaltoernooi van Benidorm, beter bekend als het IKJB.

De vader van Charlie had een reisbureau in het dorp, daarom had hij alles geregeld.

Het was wel een beetje een vreemd cadeau, omdat onze ouders voor de reis moesten betalen.

‘Geluksvogels!’ zei de moeder van Anita.

‘Ik zei het je toch,’ antwoordde de vader van Ernst.

‘Goed, goed,’ zei Quique, de vader van Charlie. ‘Ik heb

jullie deelname aan het belangrijkste toernooi van de zomer geregeld en ik betaal ook nog eens voor de bus en het hotel. Ik maak er bijna verlies op.'

Een paar ouders hielden vol dat het te duur was, maar omdat we al ingeschreven waren en we allemaal zo graag wilden gaan, besloten ze uiteindelijk toch te betalen.

Na een aantal lange discussies werd er besloten dat alle negen leden van het team, onze twee trainers Felipe en Alicia en mijn moeder en de vader van Charlie, als afvaardiging van de ouders en als onze begeleiders, mee zouden gaan naar het toernooi.

We waren in totaal met z'n dertienen.

Sommige mensen beweren dat dertien een ongeluksgetal is, maar ik geloof daar niet in.

We konden toen niet vermoeden dat we ons tijdens het toernooi, behalve met voetballen, ook nog bezig zouden moeten houden met het oplossen van een raadsel dat nog ingewikkelder was dan dat van de slapende scheidsrechters.

Dat was bepaald geen makkie.

Maar laat ik bij het begin beginnen.

Toen we aankwamen in Benidorm, deden we wat iedereen in onze plaats gedaan zou hebben.

We gingen meteen naar het strand.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Los Futbolísimos. El misterio de los siete goles en propia puerta*

© 2013 Ediciones SM

© 2013 tekst: Roberto Santiago

© 2013 illustraties: Enrique Lorenzo

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Esther de Gries

Grafische verzorging: Zeno

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Ediciones SM, SvH Literarische Agentur en Dos Passos Agencia Literaria.

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4988 7 (e-book 978 90 261 4989 4)

NUR 282, 283